

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku J. C. i D. C.
przy uczestnictwie P. N. i Gminy Z.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 19 lutego 2015 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie wnioskodawcy zaskarżyli postanowienie Sądu II instancji skargą kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazali kilka argumentów. Po pierwsze, nie zachodzi nieważność postępowania na podstawie art. 379 pkt 4 k.p.c., bowiem w rozpoznaniu sprawy nie brał udziału sędzia wyłączony z mocy ustawy. Katalog przypadków wyłączenia sędziego z mocy ustawy zawarty w art. 48 k.p.c. ma charakter zamknięty i nie przewiduje podnoszonej w tej sprawie przez skarżącego okoliczności, że sędzia brał udział

w rozpatrywaniu innych spraw tej samej osoby. W art. 48 § 1 pkt 5 k.p.c., na który powołuje się skarżący, chodzi o orzekanie przez tego samego sędziego w tej samej sprawie – gdyby, po wydaniu rozstrzygnięcia w niższej instancji, miał się zajmować tą samą sprawą w instancji wyższej. Po drugie, nie wykazano w skardze oczywistej jej zasadności skargi – w szczególności nie dowodzą tego zarzuty kasacyjne. Lektura zaskarżonego postanowienia nie dowodzi, aby w sposób oczywiście nieprawidłowy wyłożono lub zastosowano prawo. Po trzecie, nie jest istotnym zagadnieniem prawnym, czy w toku postępowania rozgraniczeniowego można odstąpić od danych dotyczących wielkości nieruchomości zawartych w księdze wieczystej – odpowiedź jest oczywista, gdy się zważy, że rozgraniczenie jest często konieczne właśnie wtedy, gdy stan ujawniony w księdze wieczystej nie odpowiada stanowi faktycznemu. Przyjmuje się również w orzecznictwie, że dane objęte działem I księgi wieczystej nie są objęte rękojnią wiary publicznej ksiąg wieczystych, bo mają wyłącznie charakter informacyjny. Stan ujawniony w księdze wieczystej nie jest tożsamy ze stanem prawnym jako podstawą rozgraniczenia nieruchomości w rozumieniu art. 153 k.c. Po czwarte, nie jest istotnym zagadnieniem prawnym mającym uzasadnić przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania to, czy linia graniczna na planie może biec po ścianie budynku i czy zależy to od rodzaju budynku – jest to wiedza specjalistyczna geodety będącego biegłym sądowym.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

[l.n]